

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A megalkuvás repedései**

1. A megalkuvás repedései

Dorothea

Alinda képtelen volt tovább túrni a csendes megalkuvást. Amint a nagymama belépett a fürkébe, és az ajtó fémes csikordulással bezárult mögötte, a lányban átszakadt a gát. A tehetetlen düh, ami már hetek óta halmozódott benne a monoton pedálozás és a csövekből folyó édes massa felett, most egyetlen kérdésben robbant ki. Miért kellett elküldenie Jánost? Miért kell minden apró emberi melegséget eltiporni a biztonság hamis illúziójáért?

- Gyáva vagy! - sziszegte Alinda, szemeiben vad, meggondolatlan haraggal. Nem törődött azzal, hogy a falak vékonyak, sem azzal, hogy az Őrszemek mikrofonjai bármit rögzíthetnek. - Mindig a régi szabadságról mesélsz, a fákról meg a szélről, de amikor itt van valaki, aki még emberként néz rád, inkább a robotok szabályai mögé bújsz!

A nagymama arca elsápadt a hirtelen támadástól. Megremegett a keze, szinte kiejtette a vizesedényt, de azonnal Alinda felé lépett, és durván a lány szája elé szorította a tenyerét. A szemeiben a rettegés keveredett a mélyen gyökerező fegyellemmel. Néma csatát vívtak a szűk, neonfényű cellában; az idős asszony az életben maradásért küzdött, a kamaszlány pedig az életért.

- Hallgass! - suttogta fojtott, reszkető hangon a nagymama, miután elvette a kezét. - Te nem tudod, mit beszélsz. Egyetlen rossz mozdulat, egyetlen gyanús frekvencia, és mindkettőnket szétbontanak az alkatrész-raktárban. Jánosnak is az a jobb, ha elkerül minket. Az életben maradás az egyetlen célunk, Alinda!

- Ez nem élet! - vágott vissza a lány, ellökve magától az idős asszonyt. - Ez csak vegetáció a gépek alatt! Te tanítottad nekem, hogy az ember nem egy akkumulátor. De most látom: te már régen az lettél. Feladtad magad, és feladtál mindent, amiért érdemes lenne levegőt venni!

A nagymama arcára a döbbenet után mély fájdalom, majd hirtelen harag ült ki. Felemelte a kezét, mintha el akarná hallgattatni a lányt, de a levegőben megmerevedett. Alinda nem hátrált meg; dacosan, felszegett állal várta az ütést, készen arra, hogy az utolsó köteléket is elszakítsa, ami a kolónia fojtogató rendjéhez láncolta.